

Sygn. akt II C 452/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR A. B.

Protokolant: sekretarz sądowy P. O.

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa B. M.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz B. M. kwotę 5.699,50 zł (pięć tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych i 50/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 marca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. umarza postępowanie w zakresie żądania zapłaty kwoty 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych) z tytułu zadośćuczynienia;
3. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
4. zasądza od B. M. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w S. kwotę 1.080,80 zł (jeden tysiąc osiemdziesiąt złotych i 80/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
5. nie obciąża B. M. obowiązkiem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt II C 452/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 17 czerwca 2014 roku powód B. M., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w S. kwoty 18.300 zł z tytułu zadośćuczynienia, 570 zł z tytułu odszkodowania za opiekę osób trzecich oraz kwoty 110 zł z tytułu zwrotu kosztów leczenia, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 marca 2014 roku do dnia zapłaty w zakresie dwóch pierwszych kwot oraz wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia doręczenia odpisu pozwu do dnia zapłaty w zakresie kwoty 110 zł. Powód wyjaśnił, iż jego żądania dotyczą naprawienia szkody wywołanej wypadkiem komunikacyjnym z dnia 1 czerwca 2013 roku, w którym doznał obrażeń ciała. Nadto, żądał zasądzenia na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu podniesiono, że pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił na rzecz powoda zadośćuczynienie w kwocie 1.700 zł, które nie kompensuje poniesionej przez niego szkody.

(pozew k. 2-5, pełnomocnictwo k. 6)

Postanowieniem z dnia 17 lipca 2014 roku, Sąd zwolnił B. M. od kosztów opłaty sądowej od pozwu ponad 400 zł oddalając wnioski o zwolnienie od kosztów sądowych w pozostałym zakresie.

(postanowienie k. 46)

W odpowiedzi na pozew z dnia 29 sierpnia 2014 roku pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania. Zakwestionował zasadę swojej odpowiedzialności w przedmiotowej sprawie, gdyż w jego ocenie ustalenie odpowiedzialności pozwanego towarzystwa ubezpieczeń za skutki wypadku z dnia 1 czerwca 2014 roku nie ma charakteru wiążącego. Podniósł ponadto, że wypłacona na rzecz powoda w toku postępowania likwidacyjnego kwota 1.700 zł z tytułu zadośćuczynienia, w pełni rekompensuje mu wszelkie skutki przedmiotowego zdarzenia. Zakwestionował również stawkę opieki osób trzecich przyjętą przez stronę powodową dla ustalenia wysokości odszkodowania należnego powodowi z tytułu opieki osób trzecich oraz konieczność korzystania przez powoda z prywatnych usług medycznych.

(odpowiedź na pozew k. 55-59, pełnomocnictwo k. 71)

Postanowieniem z dnia 2 października 2014 roku Sąd zwolnił powoda od kosztów sądowych w całości.

(postanowienie k. 81)

Na rozprawie w dniu 13 marca 2017 roku pełnomocnik powoda cofnął powództwo w zakresie kwoty 10.000 zł zadośćuczynienia z odsetkami wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie. W pozostałym zakresie stanowiska stron nie uległy zmianie. Pełnomocnik powoda wniósł również o nieobciążanie powoda kosztami postępowania w zakresie cofniętej części powództwa na podstawie art. 102 k.p.c. z uwagi na fakt, iż żądania pozwu były określane przez powoda samodzielnie i subiektywnie, a dopiero przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło na ich zweryfikowanie.

(protokół elektroniczny rozprawy z dnia 13 marca 2017r. k. 247)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 czerwca 2013 roku w Ł. za skrzyżowaniem ulic (...) doszło do kolizji drogowej pomiędzy pojazdem marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez B. M. oraz pojazdem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez P. R.. Przyczyną kolizji było niezachowanie szczególnej ostrożności, nienależyte obserwowanie drogi, nieustąpienie pierwszeństwa prawidłowo poruszającemu się pojazdowi kierowanemu przez powoda. P. R. włączył się do ruchu z prawej strony, a następnie podjął manewr zawracania. Sprawca zdarzenia został ukarany za spowodowanie kolizji drogowej mandatem karnym, który przyjął. Powód w trakcie kolizji nie stracił przytomności, z pojazdu wysiadł o własnych siłach. W chwili zdarzenia powód miał zapięte pasy bezpieczeństwa.

(bezsporne, kopia pisma (...) k. 138, notatka urzędowa k. 139, zeznania świadka P. R. k. 129, zeznania powoda k. 130)

Pojazd sprawcy wypadku ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...).

(bezsporne)

Na miejsce zdarzenia została wezwana karetka pogotowia, która przewiozła powoda do Szpitala im. WAM w Ł.. Wykonano u powoda badanie TK odcinka szyjnego oraz lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa - z uwagi na zgłaszane przez powoda bóle kręgosłupa. Powód zgłaszał również mrowienie palców dłoni. W wykonanym badaniu CT kręgosłupa odcinek C i LS nie stwierdzono zmian pourazowych. W CT kręgosłupa szyjnego, na poziomie C4-4 i C5-6 stwierdzono niewielkie uwypuklenie krążków międzykręgowych modelujące worek oponowy. Na tych poziomach

niewielkiego stopnia nadbudowa tylno-bocznych krawędzi trzonów powoduje zwężenie otworów międzykręgowych. Stwierdzono, iż powód nie wymaga hospitalizacji i zwolniono go do domu.

(karta informacyjna k. 10, wyniki badania CT k. 10v)

W dniu 3 czerwca 2013 roku powód ponownie zgłosił się na Izbę Przyjęć Szpitala im. (...) w Ł. zgłaszając bóle w odcinku Th kręgosłupa i bóle głowy. Wykonano u powoda CT głowy i CT kręgosłupa piersiowego. Badania nie wykazały zmian pourazowych. Zlecono mu przyjmowanie leków O., Z. i T., a w razie braku poprawy po leczeniu kontrolę w poradni chirurgicznej po 14 dniach. Powód otrzymał skierowanie do poradni neurologicznej.

W dniu 12 czerwca 2013 roku powód odbył wizytę w poradni neurologicznej, gdzie otrzymał skierowanie do poradni ortopedycznej z podejrzeniem zespołu korzeniowego – bólowego.

(karta informacyjna k. 11, wyniki badania CT k. 12, recepta k. 13, skierowanie k. 13v, dokumentacja medyczna k. 15, skierowanie k. 16)

Po wypadku powód wymagał pomocy innych osób przy noszeniu, właściwie nic nie mógł podnieść. Musiał prosić o pomoc również w domu, np. przy gotowaniu, zakupach, włożeniu czegoś do szafki. W pracy przy przenoszeniu maszyn był w pełni zależny od pracownika. Powód kupował maści przeciwbólowe, aby złagodzić ból.

Powód odbył rehabilitację związaną z odcinkiem lędźwiowym kręgosłupa, to były masaże. Był na diecie, aby schudnąć i odciążyć kręgosłup.

(zeznania powoda k. 130-131)

Do lekarza ortopedy powód udał się w dniu 2 stycznia 2014 roku z powodu bólu kręgosłupa w odcinku Th. Kolejne wizyty u ortopedy powód odbywał w dniach 7 stycznia, 23 stycznia i 10 kwietnia 2014 roku. W dniu 23 stycznia 2014 roku powód otrzymał od ortopedy skierowanie do poradni rehabilitacyjnej oraz poradni neurologicznej

(dokumentacja medyczna k. 17, skierowanie k. 18, zaświadczenie k. 19)

W dniu 15 maja 2014 roku wykonano u powoda USG barku lewego, gdzie w zakresie ś.m. nadgrzebieniowego i podłopatkowego stwierdzono zmiany pourazowe. Za wykonane prywatnie badanie powód zapłacił 110 zł. W związku z urazem barku powód otrzymał skierowanie na zabiegi rehabilitacyjne.

(wynik badania k. 20, faktura k. 21v, zlecenie na zabiegi k. 22)

W dniach od 7 do 21 stycznia 2014 roku, od 22 stycznia do 4 lutego 2014 roku oraz w dniach od 10 do 25 czerwca 2013 roku powód przebywał na zwolnieniu lekarskim

(druki (...) k. 23, 23v)

Kierujący samochodem H. nie miał możliwości uniknięcia wypadku. W chwili kiedy kierujący samochodem F. rozpoczął manewr skrętu w lewo, samochód H. był za tym samochodem w odległości około 30 metrów. Nie istniały przeszkody uniemożliwiające spostrzeżenie przez kierującego samochodem F. zbliżającego się z tyłu samochodu H.. Bezpośrednią przyczyną zaistnienia wypadku był błąd kierującego samochodem F. polegający na braku lub niewłaściwej obserwacji jezdni za swym pojazdem w chwili, kiedy podejmował decyzję o manewrze zawracania. Kierujący samochodem H. nie przyczynił się do zaistnienia wypadku.

(opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych k. 1450-151)

W następstwie wypadku z dnia 1 czerwca 2013 roku powód doznał urazu odcinka szyjnego i lędźwiowego kręgosłupa. Badania wykonane u powoda po wypadku wykazały w odcinku szyjnym kręgosłupa niewielkie zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne na poziomie C4/C5 i C5/C6. Opisane zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne w

odcinku szyjnym kręgosłupa są wynikiem choroby samoistnej, a nie wynikiem zmian pourazowych. Z punktu widzenia neurologicznego, procentowy długotrwały uszczerbek na zdrowiu związany z przebyłym urazem wynosi 0%. Po wypadku powód odczuwał bóle całego kręgosłupa oraz głowy. Zażywał silne leki przeciwbólowe i w okresie od 10 do 25 czerwca 2013 roku przebywał na zwolnieniu lekarskim. Z zeznań powoda wynika, iż przez 2-3 tygodnie po urazie miał problemy z dźwiganiem ciężarów. Rozmiar cierpień psychicznych zależy od osobowości badanego. Z punktu widzenia neurologicznego powód nie wymagał pomocy osób trzecich. Aktualny stan zdrowia powoda jest dobry. Rokowania na przyszłość są dobre.

(pisemna opinia biegłego neurologa k. 186-189, pisemna opinia uzupełniająca k. 203-204)

W wypadku z dnia 1 czerwca 2013 roku powód doznał skręcenia kręgosłupa szyjnego w mechanicznie „smagnięcia biczem” i stłuczenia kręgosłupa lędźwiowego w przebiegu samoistnej choroby zwyrodnieniowej odcinka szyjnego kręgosłupa. W przedmiotowym wypadku powód nie doznał urazu barku, brak na to dowodu w dokumentacji medycznej powoda z okresu bezpośrednio po wypadku. Zgłoszone przez powoda po raz pierwszy w kwietniu 2014 roku przesłuchanie i ograniczenie ruchomości barku lewego oraz uwidocznione w badaniu USG z maja 2015r. pogrubienie ścian kaletki podbarkowej oraz niejednorodny neogenicznie stożek rotatorów wydolny czynnościowo, ocenione jako wygojone zmiany pourazowe, należy wiązać z ciężką pracą fizyczną powoda, którą wykonywał przed i po przedmiotowym zdarzeniu. Z punktu widzenia rehabilitacji medycznej powód nie doznał uszczerbku na zdrowiu. Zgłaszane bezpośrednio po zdarzeniu dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego z drętwieniem rąk oraz bóle kręgosłupa lędźwiowego, ustąpiły pod wpływem leczenia farmakologicznego dość szybko po wypadku. Ponowne podjęcie przez powoda leczenia w styczniu 2014 roku nie miało związku z wypadkiem. Cierpienia fizyczne powoda spowodowane bólem pourazowym były znaczne w okresie 3-4 pierwszych dni po urazie, później mierne i około 3 tygodnia zmniejszyły się do niewielkich. W pierwszych 2 tygodniach od zdarzenia powód wymagał pomocy osób trzecich w czynnościach codziennych wymagających częstego schylania się oraz przenoszenia ciężarów powyżej 10 kg w wymiarze 1 godziny dziennie. Przebyty przez powoda uraz obecnie nie ogranicza go w życiu codziennym. W zakresie wykonywania pracy zarobkowej ograniczenia dotyczą wykonywania ciężkiej pracy fizycznej ze względu na samoistną chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa. Nie można wykluczyć wpływu przedmiotowego urazu na przyspieszenie rozwoju samoistnej choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa, choć na jej rozwój ma wpływ szereg również innych czynników, a określenie ilościowe wpływu poszczególnych czynników na szybkość powstawania zmian zwyrodnieniowych jest niemożliwe. Wskazane u powoda jest systematyczne pływanie stylem grzbietowym i przeprowadzenie 1 raz w roku cyklu refundowanej przez NFZ rehabilitacji.

(pisemna opinia biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej k. 219-223)

Z punktu widzenia ortopedycznego, w wyniku wypadku z dnia 1 czerwca 2013 roku powód doznał urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego. Uraz kręgosłupa szyjnego nałożył się na istniejące już przed wypadkiem zmiany zwyrodnieniowe. Trwały uszczerbek na zdrowiu związany z uszkodzeniem kręgosłupa lędźwiowego wynosi 3% (pkt 90a). Objawy chorobowe w obrębie barku lewego nie mają związku z przedmiotowym wypadkiem. Cierpienia fizyczne spowodowane wypadkiem były dość znaczne w okresie około pierwszych trzech tygodni po zdarzeniu. Po tym czasie bóle pogranicza piersiowo – lędźwiowego pojawiały się okresowo w postaci nawrotu bólów po przeciążeniu pracą fizyczną. Aktualny stan zdrowia powoda z punktu widzenia ortopedycznego jest dobry. Występuje u niego nasilenie się dolegliwości bólowych podczas dźwigania ciężarów. Rokowania na przyszłość są dobre. Uraz może jednak przyczynić się do rozwoju zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa. W okresie pierwszych 3 tygodni od wypadku wymagał pomocy osób trzecich w wymiarze 1 godzinny dziennie w wykonywaniu cięższych prac porządkowych i dźwiganiu.

(pisemna opinia biegłego z zakresu ortopedii k. 235-237)

Pismem z dnia 27 stycznia 2014 roku powód zgłosił pozwanemu szkodę domagając się zapłaty 50.000 zł z tytułu zadośćuczynienia oraz 570 zł z tytułu skapitalizowanej renty związanej z koniecznością korzystania z pomocy osób trzecich. Wezwanie zostało doręczone stronie pozwanej w dniu 31 stycznia 2014 roku. Decyzją z dnia 27 lutego 2014 roku pozwany przyznał na rzecz powoda zadośćuczynienie w kwocie 1.700 zł.

(wezwanie do zapłaty k. 25-27, potwierdzenie odbioru k. 24, decyzja k. 29)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na dokumentach oraz kserokopiach dokumentów załączonych do akt sprawy, których prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron oraz na podstawie zeznań powoda oraz świadka P. R.. Ustaleń stanu faktycznego na podstawie kserokopii dokumentów dokonano w oparciu o przepis art. 308 k.p.c.

Ustalenia zasady odpowiedzialności w przedmiotowej sprawie Sąd dokonał na podstawie zeznań świadka P. R., powoda oraz na podstawie opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych.

Ustalenia stanu zdrowia powoda dokonano na podstawie opinii biegłych ortopedy, neurologa i biegłego w zakresie rehabilitacji medycznej.

Opinie biegłych nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania, jak również nie wnoszono o ich uzupełnienie (poza uzupełnieniem opinii biegłej neurolog po zbadaniu powoda) czy choćby wezwanie biegłych na rozprawę w związku z potrzebą zadania dodatkowych pytań. Opinie wszystkich biegłych nie budzą również wątpliwości Sądu. Są one rzetelne, sporządzone zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy, zawierają pełne i fachowe ustosunkowanie się do postawionych tez. Zawierają one wskazanie materiału dowodowego, z którym zapoznali się biegli i który uwzględnili przy sporządzaniu opinii, opis wywiadu lekarskiego, który przeprowadzili z powodem i badań lekarskich. Biorąc pod uwagę ich podstawy teoretyczne, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w nich wniosków Sąd uznał sporządzone opinie za w pełni miarodajne i wyczerpujące. Uwagi te zachowują w pełni aktualność również w stosunku do opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c., Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub, jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Stosownie zaś do treści art. 203 § 1 k.p.c., pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Jak wynika z § 2 powołanego przepisu, pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Zgodnie z treścią art. 203 § 4 k.p.c. Sąd jest zobowiązany do kontroli przedmiotowej czynności procesowej w kontekście przesłanek w tym przepisie wymienionych warunkujących uznanie cofnięcia pozwu za niedopuszczalne. Przepis art. 203 § 4 k.p.c. obliguje do uznania cofnięcia powództwa za niedopuszczalne, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, iż taka czynność byłaby niezgodna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzałaby do obejścia prawa.

Na gruncie rozpoznawanej sprawy, pełnomocnik powoda cofnęła pozew na rozprawie w dniu 13 marca 2017 roku w zakresie kwoty 10.000 zł zadośćuczynienia, a więc przed zamknięciem rozprawy. Zgoda pozwanego na cofnięcie pozwu nie była wymagana. W konsekwencji, skoro powód cofnął pozew ze skutkiem prawnym, stosownie do przepisu art. 355 k.p.c. w związku z art. 203 k.p.c. umorzono postępowanie, orzekając jak w punkcie 2 sentencji wyroku.

Jeśli chodzi o zasadę odpowiedzialności gwarancyjnej pozwanego za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 1 czerwca 2013r. z tytułu umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej sprawcy zdarzenia, to mając na uwadze treść zeznań powoda i świadka P. R., ukaranie świadka mandatem karnym za spowodowanie kolizji drogowej, a także przede wszystkim treść opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych A. Z., zdaniem Sądu, nie powinna ona budzić żadnej wątpliwości. Biegły wprost wskazał, że bezpośrednią przyczyną zaistnienia wypadku był błąd kierującego samochodem F. polegający na braku lub niewłaściwej obserwacji jezdni za swym pojazdem w chwili, kiedy podejmował decyzję o manewrze zawracania. Zdaniem biegłego kierujący samochodem H. powód nie przyczynił się do zaistnienia wypadku.

Odpowiedzialność ta kształtuje się w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, a więc zgodnie z art. 361 k.c. dotyczy normalnych następstw działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika i dalej w tych granicach obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Powód żądał – po pierwsze - naprawienia szkody polegającej na uszkodzeniu ciała i wywołaniu rozstroju zdrowia poprzez wypłatę odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego (dalszego) za doznaną krzywdę (art. 445 k.c.).

Zadośćuczynienie jest formą rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej i obejmuje swym zakresem wszelkie cierpienia fizyczne i psychiczne, które nie mogą być bezpośrednio przeliczone na pieniądze. Ustawodawca nie wprowadza przy tym żadnych sztywnych kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia, pozostawiając do zagadnienia w całości uznaniu sędziowskiemu. W doktrynie od dawna podkreślano, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i jako takie musi mieć odczuwalną wartość ekonomiczną. Do podstawowych z tych kryteriów zalicza się stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody. Istotne jest nadto, że zadośćuczynienie ma charakter jednorazowy, winno zatem uwzględniać w sposób całościowy wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te które mogą powstać w przyszłości.

W świetle powyższych uwag, kwota 1.700 złotych jaką już otrzymał powód od pozwanego nie jest – w ocenie Sądu - adekwatna do doznanej przez niego krzywdy. Zasadnym jest zasądzenie na rzecz powoda od strony pozwanej dodatkowo kwoty 5.500 zł z tytułu zadośćuczynienia. W ocenie Sądu przemawia za tym kilka okoliczności.

Po pierwsze, biegły z zakresu ortopedii stwierdził, iż w związku z wypadkiem powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu wynoszącego 3%. Po drugie, przez okres około 3 tygodni po wypadku zakres cierpień fizycznych powoda był znaczny, a związany z odczuwanymi przez niego bólami kręgosłupa oraz bólami głowy. Potem zakres dolegliwości bólowych zmniejszył się i przybrał postać dolegliwości okresowych. Po trzecie, niwelowanie skutków wypadku wymagało od powoda zażywania przez pierwszy okres po zdarzeniu silnych leków przeciwbólowych i stosowania maści, odbywania wizyt lekarskich a także zabiegów rehabilitacyjnych. Po czwarte, przez okres trzech tygodni po wypadku powód nie był osobą samodzielną i wymagał pomocy innych osób w niektórych czynnościach domowych w wymiarze jednej godziny dziennie.

Dalej idące powództwo w zakresie zadośćuczynienia, jako niezasadne, podlegało oddaleniu.

Powodowi nie udało się wykazać, aby stwierdzone u niego zmiany zwyrodnieniowe miały jakikolwiek związek z przedmiotowym wypadkiem, a wręcz przeciwnie – wszyscy biegli lekarze, którzy wypowiedzieli się w przedmiotowej sprawie, stwierdzili, że zmiany te mają charakter samoistny. Podobnie, zdaniem biegłych również uraz barku, jaki został zdiagnozowany u powoda w maju 2014 roku nie pozostaje w związku ze zdarzeniem z dnia 1 czerwca 2013 roku. Rozwijając bliżej kwestie skutków wypadku z dnia 1 czerwca 2013 roku stwierdzić należało, iż nie spowodował on w życiu powoda zmian długotrwałych. Powód po tym zdarzeniu nie wymagał hospitalizacji, leki przeciwbólowe zażywał kilka tygodni, wykonane u niego liczne badania CT nie wykazały zmian pourazowych ani głowy, ani kręgosłupa. (...) powoda ograniczyło się do odbywania wizyt lekarskich w miesiącu czerwcu 2013 roku, a następnie rehabilitacji (ustalono na postawie zeznań powoda), co do której brak jest bliższych danych. Biegli sądowi wskazywali, że dalsze leczenia odbywane przez powoda w miesiącu styczniu 2014 roku nie ma związku z przedmiotowym wypadkiem.

Mając na uwadze powyższe dalej idące żądania pozwu w zakresie zadośćuczynienia uznać należało za niezasadne. Powództwo ponad kwotę 5.500 zł podlegało oddaleniu.

Jako niezasadne Sąd oddalił żądanie zwrotu kwoty 110 zł z tytułu wykonania prywatnie przez powoda badania barku lewego w maju 2014 roku, gdyż jak wynika z niekwestionowanych w tym zakresie opinii biegłych sądowych oraz ten nie miał związku ze zdarzeniem z dnia 1 czerwca 2013 roku.

Zgodnie z art. 444 § 1 k.c., naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty i na tej podstawie prawnej Sąd zasądził również częściowo dochodzone przez powoda odszkodowanie z tytułu opieki osób trzecich.

W świetle dowodu z opinii biegłego ortopedy i biegłej z zakresu rehabilitacji medycznej, powód po wypadku z dnia 1 czerwca 2013 roku wymagał pomocy osób trzecich przy wykonywaniu cięższych prac fizycznych przez okres 3 tygodni w wymiarze 1 godziny dziennie. Do wyliczenia należnego powodowi odszkodowania z tytułu kosztów opieki osób trzecich Sąd przyjął stawkę godzinową 9,50 zł za godzinę wskazaną przez powoda. Argumentacja podniesiona w tym zakresie przez stronę pozwaną w odpowiedzi na pozew nie zasługiwała na uwzględnienie. Stawka ta dotyczy opieki domowej na terenie Ł. stosowanej przez (...) Komitet Pomocy (...) w Ł. w dni robocze - w okresie objętym żądaniem pozwu i jest powszechnie stosowana przez Sądy posiłkowo na potrzeby ustalania wysokości należnego odszkodowania z tytułu opieki osób trzecich.

Mając powyższe na uwadze roszczenie w tym zakresie uznano za zasadne co do kwoty 199,50 zł (3 tygodnie = 21 dni; tj. 21 dni x 1 godz. x 9,50 zł/godz. = 199,50 zł), zaś dalej idące żądanie w tym zakresie podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

Mając na uwadze całokształt poczynionych powyżej rozważań, Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c.. Powód zgłosił szkodę pozwanemu, żądając zapłaty kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia i kwoty 570 złotych tytułem odszkodowania (koszty opieki osób trzecich) w dniu 31 stycznia 2014 roku. Mając ten fakt na uwadze oraz 30-dniowy termin na spełnienie świadczenia przez Zakład (...), o odsetkach orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu sprecyzowanym na rozprawie w dniu 13 marca 2014 roku.

Zwolnienie od kosztów sądowych, z którego w toku przedmiotowego postępowania korzystał powód, nie zwalnia go jednak z obowiązku zwrotu kosztów postępowania przeciwnikowi procesowemu. O kosztach procesu w tym zakresie orzeczono m.in. na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Zasądzona na rzecz powoda kwota stanowi 30 % kwoty dochodzonej przez niego w toku przedmiotowego postępowania. W zakresie bowiem cofniętej części powództwa, uwzględniając etap na jakim do cofnięcia powództwa doszło, powód musi być traktowany jako strona przegrywająca w sprawie. Całe koszty postępowania wyniosły kwotę 7.787,33 zł. Powód poniósł koszty w kwocie 2.817 zł, a pozwany w kwocie 3.417 zł. Skarb Państwa w toku postępowania wyłożył tymczasowo na pokrycie kosztów postępowania kwotę 1.553,33 zł. Wobec przegrania sporu w 30 % strona pozwana winna jest ponieść koszty w kwocie 2.336,20 zł (według wyliczenia: 30% x 7.787,33 zł = 2.336,20 zł). Wobec faktu, iż pozwany w toku przedmiotowej sprawy poniósł koszty na poziomie 3.417 zł powód winien zwrócić mu kwotę 1.080,80 zł (według wyliczenia: 3.417 zł – 2.336,20 zł).

Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania w przedmiotowej sprawie przepisu art. 102 k.p.c., którego zastosowanie winno mieć charakter zupełnie wyjątkowy. Żadne okoliczności natury osobistej, zdrowotnej, rodzinnej, lub innej o charakterze szczególnym, nie zostały w tej sprawie przez stronę powodową podniesione. Powołanie się przez pełnomocnika powoda dla uzasadnienia jego wniosku o zastosowania a przedmiotowej sprawie art. 102 k.p.c. nie było skuteczne. Wbrew twierdzeniom pełnomocnika powoda, jego żądania zawarte w pozwie nie były sformułowane przez powoda samodzielnie, a przy udziale i pomocy fachowego pełnomocnika. Nie jest dopuszczalna sytuacja, w której strona niepewna wyniku postępowania dowodowego przeprowadzanego przez Sąd w sprawie wysuwa wysokie żądania, a następnie na skutek wyników postępowania dowodowego część swoich roszczeń cofa wnosząc o nieobciążanie jej w tym zakresie kosztami postępowania. Nic w ocenie Sądu nie stało na przeszkodzie, aby żądania pozwu zostały zakreślone na niewielkim poziomie, a następnie – ewentualnie w razie takiego rozwoju postępowania dowodowego w sprawie – uległy rozszerzeniu.

Wobec zwolnienia powoda od kosztów sądowych Sąd nie obciążył go obowiązkiem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi.